

RIAN SEVENHUIJSEN

Tussen vier
muren

1.

Raaf

Blijf nooit langer dan een week op dezelfde plek. Dat is mijn motto. Op een gedeelde eerste plaats met: doe niets waar je spijt van kunt krijgen.

Als ik binnen zeven dagen geen spookdiertje voor mijn camera heb gehad, het noorderlicht niet is verschenen, of er geen drieogige brughagedis in mijn blikveld is gekomen – geloof me, die bestaan – dan weet ik dat ik niet op de juiste plek ben. Opdrachtgever of niet, dan trek ik verder. Dat heb ik altijd gedaan en dat zal zeker niet veranderen.

Dacht ik.

Want toen Massimo me vorige week vertelde dat de expositie van mijn nieuwste werk niet door kon gaan, omdat de regering geen evenementen meer toestond, en hij vervolgens het plan opperde om in recordtempo een stuk van zijn website met mijn werk te vullen en dan alsnog een onlinepresentatie te doen, brak ik voor het eerst mijn eigen regels.

Massimo's galerie in Trastevere, de hippe wijk aan de rand van Rome, is in heel Europa bekend. Als iemand me opnieuw op de kaart kan zetten, is hij het. Dus boekte ik mijn vlucht om.

Mijn god, wat heb ik daar spijt van.

Op dit moment zit mijn beste vriend namelijk met brede armbanden uit te leggen dat de regering alle musea, galerieën en

andere tentoonstellingsruimten heeft verboden om hun deuren te openen. ‘Uitgerkend vandaag,’ zegt hij met een verontschuldigende blik. Alsof hij er iets aan kan doen dat de komst van een klein onzichtbaar beestje, dat ik nooit met mijn Nikon zal kunnen vastleggen, onze plannen overhoopgooit.

We zitten aan het ontbijt in het restaurant van Claudio, Massimo’s verhuurder en goede vriend. Normaal gesproken gaat Aurora pas ’s avonds open, maar dat mag al een tijdje niet meer. Om zes uur moet de boel dicht zijn. Dus serveert Claudio nu lunch en kunnen zijn vaste gasten ’s morgens bij hem terecht voor een kop cappuccino en een *cornetto*, de Italiaanse versie van de croissant. Aangezien Massimo al jaren een van de twee appartementen op de derde verdieping bewoont, hoort hij zo’n beetje bij het meubilair. Daar ben ik blij mee, want hij kan nog geen ei koken, dus als we hier ontbijten weet ik in elk geval dat ik de dag een beetje vrolijk begin.

Alhoewel er vandaag van vrolijkheid geen sprake is. Het restaurant is op ons na leeg. In de afgelopen dagen kwamen er steeds minder mensen naar binnen. Ik laat mijn blik via het raam naar buiten gaan, naar de Piazza di Santa Maria, het grote marktplein dat op deze tijd bomvol toeristen hoort te zitten, die de kleurrijke straten van Trastevere willen verkennen. Nu zitten er alleen een paar kwakende eenden in de fontein in het midden. Ze kunnen ongestoord genieten van het voorjaarszonnetje.

In een flits zie ik de aankomsthal van Fiumicino Airport voor me. Acht dagen geleden. De laatste keer was het er vol geroezemoes en beweging. Van met elkaar knuffelende mensen, groepjes uitgelaten studenten en zakenlieden die zich tegelijk met mij een weg naar de uitgang baanden. Nu verkeerde ik in het gezelschap van slechts een handjevol reizigers, die hun best deden om elkaar te vermijden en niet wisten hoe snel ze buiten moesten komen. Misschien had ik beter van Marokko naar Amsterdam kunnen

gaan in plaats van naar Rome. Ik was er immers van op de hoogte dat er een bijzonder heftig virus van China naar Europa was overgesprongen en dat het met name in Noord-Italië niet goed ging. Dat dat het understatement van de eeuw bleek te zijn, wist ik alleen niet. Bovendien had ik deze expositie echt nodig. Wat zeg ik? Ik heb hem nodig. En iets in mij weigert nog steeds te accepteren dat er vanmiddag geen presentatie plaats zal vinden.

Eén blik op mijn beste vriend maakt helder dat er niets niet te accepteren valt. Hij heeft zijn ellebogen op de tafel geplant en laat zijn hoofd met de donkere krullen tussen zijn handen hangen. Een beeld dat zo ongewoon is, dat ik niets anders kan doen dan opstaan en er afstand van nemen. ‘Mag ik nog twee cappuccino?’ vraag ik aan Claudio, die net uit de keuken komt, en ik roffel een deuntje op het hout van de toonbank waar zowel de kassa als de professionele koffiemachine op staat.

‘Volgens mij hebben we iets sterkers nodig,’ verzucht hij, maar hij loopt toch door naar de Gaggia om er twee mokken onder te zetten. ‘Ik hoor net op de radio dat heel Noord-Italië in lockdown gaat. Vandaag nog.’ Er parelt een dun laagje zweet op zijn voorhoofd en hij strijkt er met zijn onderarm langs om het weg te vegen. Dan schuimt hij wat melk op en verzucht: ‘Als ze Rome maar met rust laten.’

Daar wil ik helemaal niet over nadenken. Om mezelf af te leiden laat ik mijn blik door het restaurant gaan, terwijl Claudio verdergaat met de koffie. Hij heeft het mooi voor elkaar. Op de een of andere manier is hij erin geslaagd de warme Italiaanse sfeer van de ruimte prachtig te combineren met een Scandinavisch interieur met veel blauw, grijs en wit. De muur met de ongelijke steentjes en de houten planken op de vloer gaan ongelooflijk goed samen met de witte banken, de lichte eikenhouten tafeltjes en de lichtgrijze en blauwe stoeltjes. De metalen lampen aan het plafond maken het geheel af.

Bij Aurora – de naam van Claudio's vrouw – kom je net zo makkelijk met je vrienden als met je geliefde. De paar tafeltjes die achter in het restaurant staan, in de hoek die ook toegang biedt tot de binnentuin, lijken me perfect voor een romantisch rendez-vous. De grote ronde tafel, waaraan Massimo en ik zitten, nodigt uit tot levendige gesprekken met wie er ook maar zin heeft om aan te schuiven. Bij hoge uitzondering doet Claudio dat vandaag zelf. Hij geeft ons de cappuccino, trekt een stoel naar achteren en steekt een sigaret op. 'Ik weet het,' zegt hij, als hij me ziet kijken, waarna hij opstaat om de deur naast hem verder open te gooien en in de opening blijft staan, de rook naar buiten blazend. 'Maar er komt toch niemand en ik moet m'n hoofd even de andere kant op krijgen.' De man is misschien een jaar of tien ouder dan ik. Achtendertig, veertig misschien al? De eerste grijze haren zijn zichtbaar. Maar hij zou net zo goed een hoofd vol kunnen hebben, zo moe ziet hij er ineens uit.

De oranje restaurantkat, die altijd op het terras zit, komt op hem af gerend en begint rondjes om zijn benen te draaien. Claudio buigt zich voorover en krabbelt haar kop. 'Dit gaat Lexi helemaal niet leuk vinden,' bromt hij. 'Noord-Italië, niet te geloven.'

Massimo lijkt zich te hebben herpakt, alhoewel zijn ogen nog niet zo glanzen als ze anders altijd doen, en knikt instemmend. 'Daar kun je donder op zeggen,' zegt hij.

Voordat ik kan vragen waarom deze situatie voor een kat vervelend zou kunnen zijn, trekt het geluid van een grommende motor al onze aandacht naar het plein. De persoon die achterop zit zet haar helm af, kust de bestuurder op zijn wang en komt onze kant op gelopen. Onwillekeurig moet ik denken aan de zoom-functie op mijn camera. Het enige wat ik nog zie, is een vlammeende zee van rood haar, een zwart jurkje dat half schuilgaat onder een kort leren jack en ellenlange benen in de meest waanzinnige zwarte laarzen.

Ik schraap mijn keel en vang een geamuseerde blik van Massimo op.

‘Tot zover de anderhalvemeterregel,’ zegt hij.

‘Hooft er allemaal bij,’ merkt Claudio droog op. ‘Ciao,’ roept hij naar de vrouw.

Ze ziet eruit alsof ze van een feestje komt, ook al kan dat helemaal niet, en steekt haar hand op. Met de andere blijkt ze een mobieltje vast te houden, zie ik nu ze dichterbij komt. Haar nagels zijn roodgelakt. Natuurlijk. Ik durf nauwelijks naar haar lippen te kijken. Als die ook zo vurig van kleur zijn, ga ik mijn zelfbeheersing verliezen.

Dat is iets wat voor haar ook op lijkt te gaan. Hoe beter ik haar kan horen, des te duidelijker is het dat ze geen gezellig gesprekje met een vriendin aan het voeren is. Mijn Italiaans is na de vele bezoeken aan Massimo goed genoeg om bijna alles te kunnen verstaan en een gesprek voeren lukt me met gemak. Ik geloof niet dat ik daar ooit gelukkiger mee ben geweest dan op dit moment.

‘Nee, natuurlijk weet ik dat alles door die lockdown is gecancelld. Dit gaat alleen wel heel ver, vind je ook niet?’ De vrouw schreeuwt nog net niet, maar haar hele lichaamshouding zegt dat ze daar niet ver vanaf zit. In tegenstelling tot de kat die nu met Claudio mee naar binnen loopt, is dit geen katje dat je zonder handschoenen beet wilt pakken. Bloedmooi, maar zo te zien pisnijdig.

Ze knikt naar Massimo, negeert mij en stapt langs ons heen naar binnen. Een vleugje van iets bloemigs zweeft langs me door de lucht. Precies op dat moment raakt een zonnestraal haar lokken. De kleur doet me denken aan die van de bladeren van de Japanse esdoorn; die zie je ook het beste als het licht ermee speelt. Ik reik instinctief naar mijn camera. Massimo schudt driftig zijn hoofd.

Zonder verder iets te zeggen, heeft Claudio een espresso klaar-gezet, die hij naar de vrouw toeschuift. Ik kan mijn aandacht niet bij haar weghouden. Zelfs de manier waarop ze het kopje oppakt,

fascineert me. Of heeft mijn brein gewoon besloten dat zij de beste vorm van afleiding is, die er op dit moment beschikbaar is?

De glimlach die ze Claudio schenkt, zet in elk geval de hele ruimte in lichterlaaie. Haar mobiel heeft ze nog steeds bij haar oor. Kennelijk houdt de persoon aan de andere kant een uitvoerige monoloog, want meer dan een ‘ja’ en een ‘oké’ krijgt ze er niet tussen. Ze gaat op de punt van een van de lege tafeltjes zitten en slaat haar benen over elkaar. ‘Goed,’ zegt ze na een tijdje. ‘Wat jij wilt. Laat maar komen dan.’ Haar schouders zakken een stukje en ze zucht. ‘Ja, ik zal mijn best doen. Tuurlijk. Je kent me toch?’

Met die woorden verbreekt ze de verbinding, draait zich om en kijkt om zich heen. Ik wil haar ook wel leren kennen. Op een andere manier dan haar gesprekspartner, want die mag ze overduidelijk niet. Als ik morgen niet naar huis zou vliegen, zou ik acuut haar aandacht opeisen.

‘Ik ken haar ergens van,’ zeg ik zacht tegen Massimo en ik volg de onbekende vrouw met mijn ogen als ze terug naar de bar stapt, iets tegen Claudio zegt en zonder een verdere groet het pand weer verlaat.

‘Je meent het,’ reageert hij. Het sarcasme valt niet te negeren. ‘*Off limits*, Raaf.’

Ik trek mijn wenkbrauwen op. Zo streng is hij nooit.

‘Dat is mijn buurvrouw. Die wil ik graag te vriend houden.’

Op die manier.

Toch heb ik niet het gevoel dat ik haar eerder in het gebouw heb gezien, ook al delen Massimo en ik zijn appartement sinds ik ben aangekomen. ‘Dan mag jij wel blij zijn dat ik vanmiddag een inbraakje op het programma heb staan en voor morgen al een vlucht naar huis had geboekt,’ grap ik. ‘Anders had ik haar keihard nodig gehad.’

Massimo’s groene ogen kleuren donker. Als mos waar de schaduw van een eik op valt. ‘Als jij met dat “inbraakje” bedoelt wat

ik denk dat je bedoelt, hebben wij een groot probleem,' zegt hij dreigend. 'En hoe denk je in godsnaam dat jij naar huis kunt vliegen? Ben je even vergeten dat je in een risicogroep zit?' Hij leunt naar voren. 'En wat je impliceert met "haar keihard nodig hebben" wil ik al helemaal niet weten.'

2.

Lexi

‘Dit heb je keihard nodig.’

Giulia’s woorden bonken na in mijn hoofd, bij elke stap die ik op de trap naar boven zet.

Eigenlijk betekenen ze iets anders. Als je haar opmerking zou ondertitelen, zou er zoiets staan als: ‘Dit is het beste voor je carrière.’ Dat het niet altijd iets is wat op mijn verlanglijst staat, geeft niet. Voor mijn fans wil ik alles wel doen.

Dacht ik.

Ik zucht en open de deur van mijn appartement. Het zonlicht spoelt door de ramen naar binnen en laat de houten vloer oplichten. Omdat ik gisteravond niet hier was, staan de grote lichtblauwe luiken nog open en heb ik vrij zicht op mijn Franse balkon. Er koeren een paar duiven en er zijn zowaar nog wat bloeiende winterviooltjes in de plantenbakken die aan de reling hangen. Mijn hart gaat onmiddellijk rustiger slaan bij het zien van de oude piano, die een klein stukje naast het raam staat en bijna de hele linkermuur in beslag neemt.

Ik loop ernaartoe en probeer tegelijkertijd mijn zwarte laarzen uit te krijgen. Half hinkend kom ik bij de pianokruk en laat me erop vallen. De laarzen vielen ook onder het kopje ‘keihard nodig’. Prachtige dingen zijn het, maar zo oncomfortabel dat ik nog liever meedoe aan een hardloopwedstrijd op stiletto’s dan dat ik er een

uurtje op sta. Als ik ze eindelijk uit heb, kwak ik ze in een hoek, samen met het leren jasje en wurm me uit mijn bh. Gelukkig is het jurkje zo soepel dat ik het niet uit hoeft te trekken om me van het kanten gevalletje te bevrijden. Maar het benauwde gevoel dat het telefoontje heeft achtergelaten blijft.

Toch dwing ik mezelf om weer op te staan en me naar mijn keuken te bewegen, voordat ik uiting geef aan dat gevoel. Handen onder de kraan, desinfecterende zeep erbij en een minuut later mag ik dan echt achter mijn piano gaan zitten. Met mijn vingers op de toetsen probeer ik de storm die vanbinnen woedt de baas te worden. Ik beweeg mijn handen snel en raak de zwarte en witte toetsen hard. Het kalmeert me om naar mijn eigen vingers te kijken, om alles wat ik voel erdoorheen te laten stromen, tot mijn hoofd leeg is en er niets anders overblijft dan de melodie. Helder, donker, vloeiend, stokkend, keihard en fluisterzacht en alles ertussenin. Muziek die me meeneemt naar een andere wereld dan deze.

Gelukkig is Claudio's oma, die onder me woont, behoorlijk hardhorend, want een andere manier om niet compleet te ontploffen door wat Giulia heeft voorgesteld, ken ik niet.

Ik kan geen nee zeggen.

Want Giulia heeft altijd gelijk.

Zelfs als ik denk van niet, zoals toen ze me in de eerste week na onze kennismaking verzocht mijn haar nog dieper rood te laten verven dan het al was, bleek uit het gestegen aantal volgers op al onze socialemediakanalen van wel. Ik had al rood haar, roodbruin. Dankzij mijn Ierse moeder heb ik geen doorsnee Italiaans uiterlijk, dus ik dacht dat dat wel goed zat, maar nee.

Daarna heb ik niet meer gesputterd als er iets nodig was. Dus ga ik nooit zonder een laagje zwarte mascara en een vleugje poeder naar buiten, zodat ik altijd en overal klaar ben voor een selfie, draag ik alleen thuis nog flared spijkerbroeken en babyroze shirtjes – dat dat met mijn haarkleur eigenlijk niet kan, vind ik juist

leuk – en heb ik mijn klassieke gitaar verruild voor een elektrische.

Alleen mijn piano is nog een duidelijke herinnering aan de tijd voordat Giulia mijn leven binnen kwam wandelen. Toen mijn moeder het hier echt niet meer uithield zonder haar familie in de buurt en ze mijn vader meenam naar de stad Sligo, in het westen van Ierland, lieten ze de piano voor me achter. Het was een vreselijk karwei om het ding naar binnen te krijgen en het slokt sindsdien het grootste deel van mijn woonkamer op, maar dat kan me niet schelen. Elke keer als ik ernaar kijk of mijn vingers over de toetsen laat glijden, zijn mijn ouders even bij me.

Met een schok dringt tot me door dat ik zo meteen echt iemand bij me heb. Hier. En wie weet voor hoelang. Als Giulia gelijk heeft en Rome gaat zo meteen op slot, dan zou Giuseppe weleens dagen bij me kunnen zijn. Weken misschien. Ik laat de pianokruk ronddraaien tot ik nog duizeliger ben dan ik al was en bekijk mijn appartement alsof ik Giuseppe ben. Mijn blik glijdt van het kleine, witte keukentje met het lichte houten aanrecht naar het zitgedeelte met de witte bank en het eikenhouten salontafeltje. De vele planten bij het raam maken een soort jungle van dat hoekje. Zou hij dat leuk vinden?

Het is natuurlijk vreemd dat Giuseppe nog nooit hier is geweest en dat ik dit soort dingen dus ook niet weet, maar zijn studio was de logische keuze voor logeerpartijtjes. Veel groter dan mijn bescheiden optrekje, met een prachtige lichtinval die voor supergave foto's zorgde en slechts een paar honderd meter verwijderd van de muziekstudio. Hij leek er niet mee te zitten dat ik in het afgelopen jaar altijd bij hem zat. Ik eerlijk gezegd ook niet.

En dat moet nu veranderen.

Mijn ademhaling stukt even.

Het liefst was ik net bij Massimo aan de ronde tafel gaan zitten. Hij doet altijd zo lekker normaal tegen me. De man met wie hij zat te ontbijten had alleen gewoon binnen een minuut al een camera in

zijn handen. Die zou hij zeker hebben gebruikt als Massimo hem niet had tegengehouden. Misschien dat hij dacht dat ik zo in mijn telefoongesprek opging dat ik het niet in de gaten had, maar ik weet het altijd. Alsof ik er een zesde zintuig voor heb ontwikkeld.

Vlak voordat zo'n camera klikt, ga ik rechter zitten, glimlach ik met meer nadruk en draai ik mijn gezicht naar links. Mijn 'goede' kant. Twee jaar geleden wist ik niet eens dat mijn hoofd ook minder goede kanten had.

Bij Claudio is het veilig. Daar hoeft ik niet zo op mijn hoede te zijn. Ook toen ik nog bij hem werkte, zetten we de mensen uit de buurt altijd rondom de bar, zodat we gezellig met ze konden praten. De tafeltjes aan de raamkant met uitzicht op de Piazza gaven we aan de toeristen. Iedereen gelukkig. Ik misschien nog het allermeest.

Ik loop naar mijn slaapkamer en trek het jurkje over mijn hoofd. Doe mij nu maar een joggingbroek en een T-shirt. Met een grote zwaai belandt het op mijn tweepersoonsbed. Als verstijfd blijf ik ernaar kijken. Tweepersoons. Bed. Hoe moet dat in godsnaam?

Met een paar snelle bewegingen heb ik het jurkje weer aan en schiet ik in een paar ballerina's de deur uit. Hopelijk is Massimo ervandoor en anders trek ik Claudio wel mee de keuken in. Ik moet met hem praten. Nu. Hoe ga ik in hemelsnaam de komende tijd mijn leven delen met de man die door mijn fans weliswaar gezien wordt als degene met wie ik drie kinderen op de wereld ga zetten – die volgens de meest recente poll Aria, Caprice en Donte gaan heten – maar die ik vorige week heb verteld dat ik geen toekomst voor ons zie?

Hoe kan het dat Giulia dat is vergeten?

'Alles voor de fans,' zei ze net. 'Film dat hij je ontbijt op bed brengt. Slurp samen spaghetti. Laat hem een liedje voor je schrijven. Zing het. Wat dan ook. Als je het maar in beeld brengt. En lacht. En er niet iets suikerzoets van maakt.'

Ik struikel van de laatste traptreden en beland met mijn handen tegen de okergeel geschilderde buitendeur. ‘Ik ben Ruby Roundhouse,’ fluister ik tegen mezelf, in een nieuwe poging om me staande te houden en ik tover de actrice uit *Jumanji* in mijn gedachten. ‘Stoer, sterk en sexy.’

Het is een trucje van Claudio en het werkt altijd. Behalve vandaag.

Ik moet naar hem toe.

Giulia heeft er nog nooit naast gezeten. Dat heeft in dit geval grote consequenties.

3.

Raaf

Massimo laat zijn blik even op me rusten en schenkt zichzelf dan een glas mineraalwater in uit de fles die al op onze tafel stond. Rustig neemt hij een paar slokken. Hij weet dat hij net iets heeft gezegd waar ik helemaal niet blij mee ben en geeft me de tijd om dat te verwerken. Daarom kom ik zo graag naar Trastevere. Massimo, en ook zijn vriendin Teresa, geven me de rust die aan mijn leven ontbreekt. Alhoewel een klein deel van me er behoorlijk van baalt dat hij deze informatie heeft en me nu dus terug kan fluiten. Sommige dingen kun je kennelijk toch beter voor jezelf houden. Zo risicogroeperig voel ik me namelijk niet. Dat is een gedeelte van mijn leven dat ik allang achter me heb gelaten en waar ik bij voorkeur door niemand aan word herinnerd.

Mijn keel trekt ongemakkelijk samen en ik volg Massimo's voorbeeld en neem een slok uit mijn glas. Dat de situatie hier zo snel ernstiger zou worden, had ik niet kunnen voorzien en een paar dagen extra blijven om uit te zoeken hoe ik zo snel en tegelijkertijd zo veilig mogelijk thuis kan komen, is geen ramp. Dat wil zeggen: het zou geen ramp hoeven zijn. Het gaat alleen zo regelrecht in tegen de manier waarop ik mijn leven het liefst vormgeef, dat mijn maag en mijn keel alweer beginnen te protesteren.

'Goed,' zeg ik langzaam, om de stilte te doorbreken en mijn

gedachten te stoppen. Ik steun met mijn onderarmen op het tafelblad en leun een beetje naar voren.

‘Een inbraakje dus,’ vult Massimo aan. Hij vernauwt opnieuw zijn ogen, maar de dreiging is uit zijn stem verdwenen.

De knoop in mijn maag voelt onmiddellijk wat minder strak. Dat hij geen woord meer zal verspillen aan het onderwerp ‘risicogroep’ is helder, maar hij had de vrouw met de vlammende haren ook opnieuw ter sprake kunnen brengen. Dan heb ik het liever over mijn plan om vanmiddag toch een onlinepresentatie te geven.

Massimo maakt een losse vuist van zijn rechterhand en laat die tegen zijn lippen rusten. Ik ken deze uitdrukking en wacht geduldig tot het moment waarop zijn mondhoeken omhoog zullen krullen. Het duurt niet lang. Er komt een glansje in zijn ogen en hij grijnst. Dan duwt hij zich omhoog uit zijn stoel, trekt zijn portemonnee uit zijn jasje en drukt Claudio een briefje van twintig in handen. ‘Luiken dicht laten,’ zegt hij tegen mij, terwijl hij uit zijn andere jaszak een sleutelbos haalt en er een sleutel afklikt. ‘Via de achterdeur naar binnen.’ Hij legt het ding op tafel en schuift het langzaam naar me toe, waarbij hij me blijft aankijken. ‘Voor zover ik weet, mag ik zelf nog wel in mijn galerie zijn. Om de administratie te doen en planten water te geven. Dat soort dingen. Als jij voorzichtig naar binnen glipt, moet er niet zoveel aan de hand zijn.’

Vlak voordat de sleutel mijn handen raakt, legt Massimo die van hem eroverheen. ‘Inbreken in het vervolg wel graag uit je kop laten. Ik heb andere dingen om me druk over te maken. Over wat ik met alle geplande exposities moet doen, bijvoorbeeld. Dus ik trek me boven terug om met een stuk of honderd ongetwijfeld zwaar gefrustreerde kunstenaars te gaan bellen. Doe jij maar wat je moet doen.’

Ik krijg niet eens de kans om te zeggen dat mijn opmerking maar half serieus was bedoeld, want precies op dat moment gaat zijn mobiel. ‘Daar zul je de eerste al hebben,’ verzucht Massimo

en hij stapt langs mij en Claudio heen naar buiten.

Tien minuten later ben ik op weg naar Galleria 27, heerlijk origineel op nummer zevenentwintig aan het eind van een van de zijstraten van het grote plein. Toen ik Massimo er ooit naar vroeg, vertelde hij dat zijn bod werd aanvaard op zevenentwintig oktober om zeven minuten over twee en dat hij toen wist dat er maar één juiste naam voor zijn galerie was.

Met mijn handen in mijn zakken loop ik langs de bontgekleurde huizen, die deze straat flankeren. Trastevere staat erom bekend en als ik een roze exemplaar met fuchsia raamkozijnen passeer, waar donkergroene klimop als een soort van kerstversiering langs de reling van het balkon hangt, weet ik onmiddellijk hoe ik dit beeld het beste zou kunnen vangen. Ware het niet dat ik een ander doel heb. Ik voel mezelf glimlachen bij de gedachte aan de sleutel in mijn broekzak, die me de mogelijkheid biedt om mijn foto's die bij Galleria 27 hangen toch te filmen en van commentaar te voorzien. Precies zoals het plan was. Zonder Massimo en zonder daglicht, maar vele malen beter dan helemaal niet.

Ik laat het roze huis voor wat het is, net als het lichtoranje en het okergele, maar sta abrupt stil als ik een tekening van een rode roos op de muur ontdek met een paar Italiaanse woorden ernaast. Daar achtergelaten door een graffitikunstenaar. *Schoonheid ligt in het onzichtbare*, vertaal ik. Mijn hoofd produceert onmiddellijk een heel ander plaatje. Ook rood. En zwart. Met lange benen en groengrijze ogen – dat ontdekte ik toen ze naar buiten stapte. Kennelijk heeft iets in mij besloten om het beeld van de onbekende vrouw nog een poosje vast te houden.

Direct moet ik denken aan wat ik tegen Massimo heb gezegd. Het is niet te geloven dat ik me zo verschrikkelijk versprak. Godzijdank heeft hij me niet om uitleg gevraagd. Wat had ik moeten zeggen? Dat ik de roodharige *femme fatale* natuurlijk helemaal niet nodig heb, maar dat het wel bijzonder prettig zou zijn om

íéts of iemand te hebben, die me laat vergeten dat ik mijn zeven-dagenregel gigantisch aan het overschrijden ben?

Hij zou me voor gek hebben verklaard.

Een beeld van lang geleden dringt zich aan me op en ik laat mijn sneakers met nadruk op de straatstenen terechtkomen, in een poging om de mist weg te krijgen die op dit soort momenten in mijn gedachten komt opzetten. Mijn aandacht bewust op iets anders richten helpt altijd. Op de beweging van mijn benen, op het geluid van een zeldzame vogel of op wat er zich dan ook maar voor mijn camera bevindt. Dat laatste werkt eigenlijk het beste. Dus pak ik hem uit mijn onverwoestbare Fjällräven rugzak, die ik overal mee naartoe sleep en zoek iets om in mijn lens te vangen. Helaas geen wilde beesten hier, maar iets bijzonders is er altijd.

En ja hoor, daar is het al, of beter gezegd: hij. Aan de andere kant van de straat komt een lange man me tegemoet. Hij schuift praktisch langs de muren van de huizen, die aan zijn kant van de Via Roma Libera staan, en kijkt schichtig om zich heen. Zijn mond is bedekt met een kapje. Niet zelfgemaakt, maar zo'n echt ziekenhuisding. Daaromheen zit een dikke, blauwe sjaal. Terwijl het vandaag vijftien graden is en de zon prettig aanvoelt op mijn huid. Misschien is hij vergeten het weerbericht te checken. Dat zou ook zijn winterjas verklaren. Ik zoom ongegeneerd in, waarbij me opvalt dat zijn handen een nogal ongezonde kleur hebben. Latexgeel, zo blijkt.

Zodra de man me in zijn vizier krijgt, trekt hij zijn wenkbrauwen op. Heel hoog. Heel even. Dan gaat hij rechter staan, duwt zijn schouders naar achteren, schudt zijn hoofd met zijn perfect gekapte donkerbruine haren, zoals een leeuw zijn manen en draait zich een kwartslag mijn kant op.

Hij poseert voor me.

De seconde waarin ik me dat realiseer, beseft hij waarschijnlijk dat hij er niet erg fotogeniek uitziet. Tenminste, zo iets moet het

zijn, want hij plet zichzelf nog net niet tegen de muur en draait zijn gezicht zo snel weg dat het me zou verbazen als hij die muur niet heeft geraakt. Alsof hij door naar mij te kijken dood neer zou vallen of zo. Er ontsnapt me een grinnik en ik kan het niet laten, ik moet toch één foto maken. Als mijn camera heeft geklikt, stap ik snel door, om hem niet nog oncomfortabeler te maken. Arme vent, van mijn leeftijd, maar helemaal de kluts kwijt, dat was duidelijk.

Hoe krijg je wat je nodig hebt als de wereld je gevangen houdt?

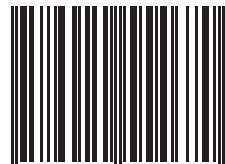
Natuurfotograaf Raaf kan niet geloven dat hij vastzit in Rome, in het appartement van zijn vriend Massimo. De stad is in lockdown en van dat woord alleen al krijgt hij het flink benauwd. Zijn roodharige buurvrouw Lexi lijkt dé oplossing voor zijn verveling. Volledig off limits, maar precies de afleiding die hij zoekt.

Lexi woont noodgedwongen samen met haar ex, die nog net niet in een ruimtepak rondloopt om zich te beschermen tegen het virus dat de wereld in zijn greep houdt. Haar agent vindt het een goede publiciteitsstunt; Lexi is er allesbehalve gelukkig mee. Een buurman die te pas en te onpas opduikt, is het allerlaatste waar ze behoefte aan heeft. Alhoewel het wel prettig is dat hij als enige in heel Italië niet lijkt te weten wie ze is...

RIAN SEVENHUIJSEN is schrijver en redacteur en woont met haar gezin in Noorwegen. Ze schrijft hartverwarmende feelgoodboeken vol reislust en liefde, zoals de *Onderweg*-serie en de *Rebelle*-serie. Ook geeft ze als narratief coach masterclasses over verhalen vertellen.

ISBN 978 90 2055 467 0 NUR 340

9 789020 554670 >

www.zomerenkeuning.nl

Z&K